

Передмова Дисклеймер

Ця книга дуже відрізняється від усього, що досі писала.

Психологічно це було важко. Інколи я запитувала себе: «Чому б не написати інший роман, сповнений яскравих кольорів, про солодке життя?». Відповідь дуже проста: тому що це і є життя. Воно темне, потворне, сумне. І якщо ми нехтуємо такими реаліями, то мусимо пам'ятати, що проблеми не зникнуть.

Я хочу про це поговорити.

Не для того щоб наділити своїх персонажів болісним минулим, а щоб запросити читачів до дискусії та підштовхнути до справжніх роздумів, адже саме для цього нам потрібні книжки. Чи не так?

«Наші змучені душі» висвітлює складні теми, які можуть викликати негативні реакції в людей зі схожим досвідом — або й ні, якщо вже на те пішло. Перепрошую за спойлер, але хочу вас попередити, щоб уникнути неприємних несподіванок: тут ідеться про зґвалтування, кібербулінг, проституцію, депресії та самогубства. Так чи інакше це все пов'язано.

Але в книжці є багато позитивного. Так, присягаюся. Тут є любов, дружба, милі песики, вафлі зі збитими вершками і багато-багато гумору.

Тож сподіваюся, що ви познайомитеся з Азалією і полюбите її так само, як я. Їй це дуже потрібно.

Пролог

Шість років тому

АЗАЛІЯ

П'ята ранку.

Ще дві години — і час уставати до школи. Я виснажена і морально, і фізично. Мені треба трохи поспати, перепочити. Хоч хвилинку.

Однак я вже тут. У душі. Ретельно миюся в темряві, щоб не розбудити маму. Тру, тру, тру, дедалі сильніше й сильніше, немов намагаюсь позбутися якоїсь невидимої зарази. Я двадцять хвилин уже тру тіло, щоб її спекатись. Марно. Плачу, хоча вдаю, ніби все гаразд. Хай там як, а краплі води підхоплюють мої сльози, одну за одною, скочуючись аж до ніг. Я далі тру шкіру так сильно, що вона аж червоніє. Це боляче, але я не спиняюсь.

Я в безвиході.

— Іди геть, іди геть, іди геть...

Я повторюю ці рухи доти, доки на шкірі під рукавицею для душу не проступає кров, а мило не роз'ятрює рани, наче сіль. Після цього виходжу з душу й витираюся, наказуючи собі більше не плакати. *Будь сильною, Азаліє!*

Я знаю, що вже ніколи не буду чистою... але щоразу намагаюсь відмитися.

Червень, 2018

АЗАЛІЯ

Ласкаво просимо в «Шановну Патріархію».

*Чи знаєте ви, що істерія — це невроз, від якого більше страждають жінки, ніж чоловіки? Саме слово походить від латинського *hystericus*, що означає «пов'язаний із маткою» й описує неконтрольовані емоційні експресії.*

Класно.

Я хочу знати, чи хтось хоч раз себе запитував: «Чи не дивно, що після всього, через що жінки мусили пройти, вони божеволіють?». Скуті страхом і обов'язком, ми надто довго були мовчазними та слухняними. Тож якщо поводитимемося «нормально» — нас вважатимуть істеричками.

Коли в нас перепади настрою, зазвичай одразу чуємо:

— У тебе місячні?

— Ні, у мене не місячні, придурку. Я просто злюсь.

І, бляха-муха, ми маємо на це повне право.

Мій літак відправляється за півтори години. Мені ще треба скласти валізу, взяти аспірин, проїхати через увесь Нью-Йорк, щоби встигнути в аеропорт. А я досі в ліжку, одягнена, проклинаю вчорашній вечір.

На свій захист скажу, що Торі — моя начальниця і подруга — наполягла на тому, щоб ми випили напередодні мого від'їзду.

Зрештою ми випили по п'ять. Оскільки $5 + 5 = 10$, а нулі не рахуються, то це по склянці на кожен. Непогано.

Кинувши кілька речей у валізу, я сідаю в таксі, надіваю темні окуляри й мовчки тверезію на задньому сидінні. Телефон вібрає по сидницях, сповіщаючи про повідомлення.

Торі: ЗАСПОКОЙ МЕНЕ, БУДЬ ЛАСКА. ТИ ВЖЕ ПРОКИНУЛАСЯ???

Закочую очі, розраджуючи її.

Я: У МАНДРИ НА БАТЬКІВЩИНУ НІКОЛАСА СПАРКСА, КРИХІТКО!

Торі: НАСОЛОДЖУЙСЯ ВІДПУСТКОЮ. НЕ ТАК ЧАСТО Я ТОБІ ЇЇ ДАЮ.

Я ледь не здригаюся від слова «відпустка». Ми обидві знаємо, що це не так уже й смішно, але вона, як і я, любить прикидатися.

Так легше.

Ми з Торі познайомились рік тому, коли я приїхала до Нью-Йорка.

Вона працювала в новій чайній неподалік від моєї гідкої квартири.

Під час першої зустрічі я розкритикувала її за те, що Торі подає «неістівні й занадто рожеві» кекси.

Жінка роздратовано запитала, що не так із рожевим кольором, а потім кинула мені виклик, щоб я спекла кращі. Оскільки я люблю перемагати, то зробила це.

Торі скуштувала мої фіолетові кекси з білим шоколадом, задумливо подивилася на мене, а потім сказала:

— Ти шукаєш роботу?

Я стенула плечима. Я недавно приїхала зі штату Теннессі. Мала лише величезний рюкзак і кілька сотень доларів у кишні.

— Так. Здається, мені потрібна робота.

— Починаєш завтра вранці, о сьомій. І не дивися так, ніби хочеш усіх побити.

Ось так почалось моє нове життя в Нью-Йорку. Це перше місто, у якому я затрималась так надовго відтоді, як чотири

роки тому нарешті стала повнолітньою і покинула Чарлстон. Я справжня кочівниця, не здатна ніде осісти, напевно, тому, що вмю тільки тікати.

— Решти не треба, — кажу, виходячи з таксі.

Дістаю валізу і спокійно заношу її всередину. Саме вчасно. Маю жахливий вигляд, але байдуже. Сьогодні вранці я замінила свій клятий фартух на довгу білу майку, чорний бомбер, джинси-бойфренди і «тімберленди».

Торі завжди каже, що я схожа на хлопця. У неї мало не стався серцевий напад, коли я взяла її на тренування з кікбоксингу.

Мені байдуже. Чоловіки не скаржаться. Поки що. До того ж, що означає «одягатися, як хлопець»?

Коли я кладу свої речі на багажну карусель, мій телефон знову починає вібрувати. Цього разу на екрані з'являється фото жахливого Грінча. Я стогну, перш ніж розумію, що чоловік, який стоїть переді мною, теж це бачить. Він дивиться на мене так, ніби не розуміє, чому мені дзвонить Грінч.

Я знижую плечима і беру слухавку.

— Алло?

— Привіт, це тітонька! Як ти, любя?

Я похитую головою, забираючи речі. Звісно, що це вона. Я ж бачила фото.

— Привіт, тітко. Усе добре. А ти як?

Я знаю, що родичка мене запитає, чи все гаразд у цьому клятому літаку. Не наважуюсь надіслати їй селфі з пілотом, щоб вона від мене відчепилася.

— Ех, та помаленьку... життя, як знаєш. Твій дядько поїхав рибалити з Джорджем. Не з Джорджем із церкви, а з Джорджем із...

— Так, тітонько, це чудово, — перебиваю її, поспішаючи далі. — Але в мене обмаль часу.

— Ти встигла на літак?

Бінго.

— Так, я вже в ньому. Мене щойно попросили вимкнути телефон. Вони бояться, що через увімкнені телефони літак розіб'ється, двигуни цілком можуть...

— Так, вони мають рацію! — панікує вона. Я навіть несподівано для себе всміхаюсь. — Роби те, що кажуть. Клади слухавку, моя люба, клади слухавку! Поговоримо згодом!

Я бажаю їй гарного дня й важко зітхаю. Я дуже люблю свою тітку, але здалеку.

Дуже здалеку.

Маленькою я називала її «Грінч», бо ця жінка завжди була скупю під час різдвяних свят. Тітка, мабуть, єдина моя родичка, але я ніколи її не відвідую, бо вона торочить лише про «старі добрі часи». Ненавиджу це.

Тітка рідко була поруч у мої дитячі роки, то чому ж тепер так наполегливо телефонує мені протягом цього місяця?

А, так, правильно. Тому що моя мама померла.

Кажуть, автокатастрофа.

Я не плакала, почувши про це. Узагалі не плакала, а минуло вже пів року. Просто наступного дня пішла на шопінг. Торі сказала, що в мене шок. Я навіть не з'явилася на похороні. Не мала сил.

Тож дуже здивувалась, дізнавшись, що мама залишила мені все, зокрема наш пляжний будинок у Південній Кароліні. Я зовсім не контактувала з нею протягом чотирьох років — і ось вона залишає мені місце всіх моїх жахів.

Яке почуття гумору.

Ось чому я їду на літо в Чарлстон — туди, де стільки всього сталося. Колись я заприсяглася, що ноги моєї там більш не буде.

***

— Тримайте ключі. Запасні є в сумочці, яку я вам дав. Ви хочете відвідати чи...

Перебиваю чоловіка з моєю валізою в руках:

— Усе добре, я знаю. Дякую.

— Без проблем, — усміхається він, його шкіра обпалена південним сонцем. — Ласкаво просимо в Чарлстон! У вас гарний будинок.

Мій дім. Ого, мені доведеться звикати до цього...

Я не відповідаю. Кривлюсь, коли чоловік іде. Планувала опанувати себе в літаку, але, мабуть, усього часу на світі забракло б для цього. Коли роздивляюсь будинок, у якому виросла, до горла підкочується нудота.

Він стоїть біля підніжжя пляжу Фоллі, майже по сусідству з іншим будинком, схожим, хоча й меншим. Два поверхи, великі білі дерев'яні сходи до вхідних дверей. Я підіймаюсь ними, відкидаючи погані спогади, що враз виринають.

Ти зможеш, Азаліє. Потрібно лише два місяці, щоби продати цей клятий будинок.

Я змушую себе зайти у вітальню. Речі залишаю біля дивана. Нічого не змінилося: білі стіни, потерте шкіряне крісло, у якому я колись сиділа й кидала чипси в обличчя найкращого друга Ендрю.

Зрештою, я тут прожила і хороші моменти.

Відчиняю еркер у задній частині будинку. Тепле повітря обдуває мої голі руки. Виходжу на дерев'яну терасу. Звідси чудовий краєвид. Я не пам'ятаю такого.

Старий понтон веде просто до пляжу. Сьогодні море виріє, але звук хвиль, що розбиваються об пісок, мене заспокоює.

Це, безумовно, відрізняється від Нью-Йорка.

Я вирішую оглянути дім, дуже швидко минаючи свою стару спальню, у яку не заходила вже чотири роки. На моєму ліжку, досі не застеленому, валяються запилжені ковверти з вініловими платівками.

Мимоволі накочуються сльози.

Здається, ніби мама мене чекала.

Досить! Спускаючись сходами, я відчуваю, як щось м'яке торкається моїх щиколоток. Підстрибую скрикуючи. Сюрприз.